

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **POHODA I, s. r. o.**, se sídlem Údolní 8, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2014, č. j. 12963/14/5000-14201-706481, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 4. 2016, č. j. 62 Af 57/2014 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Skutkové okolnosti nejsou mezi účastníky řízení sporné. Dne 1. 6. 2008 uzavřel žalobce, jakožto dlužník, se společností SENGARITA TRADING LIMITED, Nikósie, Kypr (dále jen „SENGARITA“), jakožto věřitelem, smlouvu o půjčce dle § 657 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Předmětem této smlouvy bylo poskytnutí finančních prostředků ve výši 240.000 EUR na dobu, po kterou bude půjčka poskytnuta až do doby jejího úplného splacení. Dle článku II. 1 této smlouvy je dlužník povinen splatit půjčku věřiteli do šesti měsíců od doby, kdy o to věřitel požádá. Dle článku III. 1 se dlužník zavazuje platit věřiteli z poskytnuté půjčky úrok ve výši 5 % p. a., a to po dobu, po kterou bude půjčka poskytnuta, až do doby jejího úplného splacení. Dle článku III. 3 této

smlouvy v případě, že dlužník nevrátí poskytnuté peníze řádně a včas, je povinen zaplatit úrok z prodlení ve výši 0,1 % za každý den prodlení.

[2] Dne 16. 4. 2013 správce daně vydal platební výměry na daň z příjmů právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně, jimiž byla žalobci vyměřena daň ve výši 28.022 Kč spolu s penále ve výši 5.604 Kč (za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008) a 47.637 Kč spolu s penále ve výši 9.527 Kč (za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009). Vyměření daně se opíralo o zjištění, že žalobce zahrnul do daňových nákladů i úroky ve výši 186.813 Kč (za rok 2008) a 317.580 Kč (za rok 2009) z půjčky ve výši 240.000 EUR poskytnuté daňovým nerezidentem – společností SENGARITA, aniž by z nich odvedl daň z příjmů právnických osob vybíranou srážkou dle zvláštní sazby daně.

[3] Proti výše uvedeným platebním výměrům žalobce podal odvolání, v němž především namítal, že neměl povinnost odvést srážkovou daň ve smyslu § 38d zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, neboť o úrocích z půjčky účtoval v letech 2008 a 2009 na účtech *výdaje příštích období*, a to z toho důvodu, že úroky z uzavřené smlouvy o půjčce byl coby dlužník zavázán hradit až při splatnosti celé půjčky, tedy do šesti měsíců od doby, kdy jej věřitel vyzve k úhradě celé půjčky.

[4] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil platební výměry správce daně co do výše předepsané daně a penále (v obou případech daň i penále zvýšil), přičemž odmítl argumentaci žalobce s tím, že se v případě úroků z půjčky jednalo o závazek v roce 2008 a 2009, který podléhá zvláštní sazbě daně. Na účet *výdaje příštích období* žalobce dle žalovaného účtoval nesprávně.

II. Žaloba a rozhodnutí krajského soudu

[5] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Namítal, že účtoval na účtu *výdajů příštích období* správně. Právě tam se totiž má účtovat o výdajích, o kterých je znám účel platby, částka i období. Podobně se účtuje i nájemné placené pozadu, není proto důvod, proč by se tak neměly účtovat i úroky z půjčky placené pozadu. Svoji situaci žalobce připodobňoval k dohadným položkám pasivním, ze kterých dle pokynu D-6 nemá být srážková daň srážena, neboť ty nejsou pro účely aplikace § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů považovány za závazky. Daň má být tudíž sražena až v okamžiku ukončení půjčky a zaplacení úroků věřiteli.

[6] Krajský soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Učinil tak předně pro nepodloženost závěrů žalovaného o interpretaci § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů uvedených v napadeném rozhodnutí.

[7] Za hlavní otázku predestřenou žalobou krajský soud považoval to, kdy má být provedena srážka daně výše specifikovaných úroků podle smlouvy o půjčce mezi společností SENGARITA, coby daňovým nerezidentem, a žalobcem podle citovaného § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů. Podle soudu váže § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů okamžik daňové povinnosti na *správné zúčtování předmětných úroků jako závazku*

ve smyslu účetních předpisů. Tento požadavek přitom žalovaný neposoudil dostatečně, neboť se nezabýval otázkou správnosti účtování žalobce o úrocích z půjčky.

[8] Soud zdůraznil, že ze zákona o daních z příjmů vyplývá tzv. akruální princip, tj. že při stanovení základu daně musí být respektována věcná a časová souvislost příjmů a výdajů vynaložených v daném zdaňovacím období. Z § 19 odst. 1 a § 32 vyhlášky č. 500/2002 Sb. o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví (dále jen „vyhláška“), plyne, že jako *výdaje příštích období* se účtují náklady, jež s běžným účetním obdobím souvisejí, avšak výdaj na ně nebyl dosud uskutečněn.

[9] Povinnost dodržování akruálního principu pak znamená, že se úroky účtují ve věcné a časové souvislosti s účetním obdobím, bez ohledu na to, kdy nastane samotná úhrada úroků. Tomu pak odpovídá to, že doposud nezaplacené úroky (náklady na tyto v budoucnu placené úroky) spadají do definice *výdajů příštích období*. Hodlá-li žalovaný relevantně zpochybnit způsob účtování provedený žalobcem s odkazem na akruální princip, jež se promítá i do výše citovaného § 19 a § 32 vyhlášky, bude se muset zabývat tím, jak správně tedy do účtování o úrocích z předmětné smlouvy promítnout zásadu časového rozlišení. To, že jde o náklad, který je nutno promítnout do účetního období roku 2008 a roku 2009, a zároveň to, že jde o výdaj budoucí v přesně známé výši, žalovaný nikterak nezpochybňuje.

[10] Soud je dále toho názoru, že závěr uvedený v napadeném rozhodnutí žalovaného, že prostřednictvím *výdajů příštích období* se účtuje o nákladu, který „*není k rozvahovému dni závazkem, ale jsme schopni přesně určit jeho výši*“, není ničím odůvodněn, a není tak zřejmé, jak k němu žalovaný dospěl, a je v logickém rozporu s tím, jak žalobce sám chápe pojem závazek v právním smyslu. Otázkou, kdy v případě úroků vznikne závazek v účetním smyslu, se pak žalovaný s ohledem na nevyjasnění způsobu účtování o daném typu závazku nezabýval. Jeho argumentace k pojmu závazku v právním a účetním smyslu zůstala v obecné rovině.

III. Argumentace žalovaného v kasační stížnosti

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost.

[12] Je přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí svůj právní názor odůvodnil dostatečně. I nadále zastává názor, že v případě provedení srážky daně z úroku z půjčky poskytnuté zahraničním poplatníkem, byl povinen žalobce daň z příjmu právnických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně srazit a odvést, a to při zaúčtování úroku v souladu s ustanovením § 38d zákona o daních z příjmu. Srážku daně byl povinen provést nejpozději v den, kdy se o závazku účtuje v souladu se zákonem o účetnictví.

[13] Dle žalovaného je úrok považován za daňově uznatelný náklad, pokud je znám účel, částka i období, ke kterému se váže. Jde o závazek, který je nutné uhradit dle sjednaných podmínek. Účty časového rozlišení *výdaje příštích období* a *výnosy příštích*

období, které nejsou dle platných účetních předpisů účetním závazkem, jsou však nepochybně právním závazkem zachyceným v účetnictví dlužníka.

[14] Z účetního pohledu je nutné věnovat pozornost jak otázce výše závazku, resp. účetního ocenění, tak také časovým aspektům, tj. určení okamžiku vzniku a zániku závazku. Žalovaný uvádí, že závazky vznikají uzavřením smlouvy, neboť smlouva je dvoustranný či vícestranný právní úkon, jímž si smluvní strany sjednávají určitá práva a povinnosti. Je dohodou, která zakládá právní vztah mezi stranami smlouvy. Vznik právního závazku je závislý na datu, kdy uzavřená smlouva nabývá účinnosti. Prostřednictvím závazku se účtuje o nákladu, který vznikl na základě existujícího a právně nezpochybnitelného závazku, k němuž existuje dokumentace, která umožňuje stanovit jeho přesnou výši. V daném případě bylo základem pro vznik závazku uzavření a naplnění předmětné smlouvy o půjčce a účtováním o úroku z půjčky došlo k zaúčtování úrokového závazku.

[15] Je nepochybné, že v projednávaném případě došlo ke vzniku závazku z titulu uzavření smlouvy. Vypočtený roční úrok je ovšem nutné zaúčtovat dle zákona o účetnictví, a to v období, kdy má účetní jednotka povinnost o něm účtovat, tedy při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období, tj. v období roku 2008 a 2009. V tomto období je úrok považován za daňově uznatelný náklad; je znám účel, částka i období, ke kterému se váže. Je považován za závazek, který je nutné uhradit dle sjednaných podmínek. Daňová uznatelnost úroku mezi dvěma právníckými osobami není vázána na jejich zaplacení.

[16] Z výše uvedeného dle žalovaného vyplývá, že se jedná o závazek, neboť byl znám účel platby, částka i období, ke kterému se předmětný úrok váže. S ohledem na odlišné cíle účetního a daňového systému je v této souvislosti otázka volby způsobu zaúčtování předmětného účetního případu na straně pasiv nerozhodná (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 5 Afs 45/2011 – 94, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2015, č. j. 9 Afs 74/2014 – 125, č. 3307/2015 Sb. NSS). Rozhodná je materiální podstata, dle níž došlo ke vzniku závazku, o němž bylo současně účtováno, tj. došlo k naplnění podmínek pro srážku.

[17] Je zřejmé, že pojem závazku dle § 38d odst. 1 znamená jakýkoliv právně existující závazek zachycený v účetnictví dlužníka a nikoliv pouze o neuhrazený závazek zaúčtovaný v podobě účetního závazku. Tedy např. účty časového rozlišení *výdaje/výnosy příštích období*, které nejsou dle platných účetních předpisů účetním závazkem, jsou však nepochybně právním závazkem zachyceným v účetnictví dlužníka.

[18] Žalovaný tedy uzavírá, že v předmětných obdobích byl žalobce povinen dle ustanovení § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů jako plátce provést srážku daně, neboť bylo o závazku, resp. o úroku z přijaté půjčky účtováno k 31. 12. příslušného roku. Předmětnou srážku měl žalobce odvést místně příslušnému správci daně dle ustanovení § 38d odst. 3 zákona o daních z příjmů. Je přitom zcela irelevantní, zda bylo účtováno správně na účet *výdaje příštích období* nebo na jiný účet účtové skupiny 3 – *zúčtovací vztahy*.

[19] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[20] Žalobce se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že jsou, a kasační stížnost je proto projednatelná.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Jádrem právní otázky nadnesené v posuzovaném případě spočívá ve výkladu slov *účtování o závazku dle účetních předpisů* použitých v § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů v souvislosti s účtováním o nákladech na úroky vzniklé v řádném období, avšak splatné až v některém z příštích období.

[24] Relevantních část § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů uvádí, že předmětná daň z příjmu se vybírá srážkou z příjmů. Srážku je povinen provést plátce daně při výplatě, poukázání nebo připsání úhrady ve prospěch poplatníka, avšak jelikož jde o úroky, nejpozději v den, kdy o závazku účtuje v souladu se zákonem o účetnictví.

[25] Krajský soud žalovanému vytkl, že z rozhodnutí není zřejmé, proč měl žalovaný účtovat na jiném účtu, než na účtu časového rozlišení. Dále dle argumentace krajského soudu je argumentace logicky rozporná v otázce, proč nepovažuje účtování na účtech časového rozlišení za účtování o závazku ve smyslu § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů, zatímco účtování na ostatních účtech za takové účtování považuje.

[26] Nejvyšší správní soud s hodnocením krajského soudu souhlasí. Nedostatečnost argumentace žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí je zřejmá již z toho, jak se v průběhu řízení mění.

[27] V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný bez relevantního vysvětlení uvádí, že žalobce neměl účtovat úroky v položce *výdaje příštích období*, ale měl účtovat „jako o závazku“. Dále žalovaný uvádí, že „prostřednictvím výdajů příštích období se účtuje o nákladu, který zatím není k rozvahovému dni závazkem, ale jsme schopni přesně určit jeho výši“, že „zaúčtovány by měly být závazky, které reálně existují a jejich existence je zřejmá, např. z uzavřených obchodních smluv“ a že „lze tedy kategoricky odmítnout Vaše tvrzení, že Vám nebyla známa výše úroků, a z tohoto důvodu jste museli účtovat o úrocích nikoliv jako o závazku, ale jako o výdaji příštího období“ (str. 9 rozhodnutí).

[28] Oproti tomu, v kasační stížnosti žalovaný nenapadá závěr krajského soudu, že žalobce o úrocích účtoval správně na účtu *výdajů příštích období*. Naopak zde zastává názor, že je irelevantní, na kterém z účtů žalobce účtoval. Konkrétně žalovaný uvádí, že „*účty časového rozlišení 383-Výdaje příštích období a 384-Výnosy příštích období, které nejsou*

dle platných účetních předpisů účetním závazkem, jsou však nepochybně právním závazkem zachyceným v účetnictví dlužníka“ a uvádí argumentaci podporující „klasifikaci pasivních účtů časového rozlišení jako závazku“ a že „se jedná o závazek, na který je nutno aplikovat ustanovení § 38d odst. 1 zákona“ (str. 3 a 4 kasační stížnosti) a že „s ohledem na odlišné cíle účetního a daňového systému je v této souvislosti otázka volby způsobu zaúčtování předmětného účetního případu na straně pasiv nerozhodná [...] rozhodná je materiální podstata, dle níž došlo ke vzniku závazku, o němž bylo současně účtováno, tj. došlo k naplnění podmínek pro srážku“ (str. 5 kasační stížnosti).

[29] Zatímco původní argumentace žalovaného uvedená v napadeném rozhodnutí tak vychází z toho, že účtování na účtech časového rozlišení není účtování o závazku ve smyslu § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů, nicméně že žalobce na tomto účtu účtoval nesprávně, tak nyní žalovaný nenapadá závěr krajského soudu, že žalobce účtoval na tomto účtu správně, ale uvádí, že i účtování na tomto účtu je účtování o závazku ve smyslu posledně citovaného zákonného ustanovení.

[30] Postup žalovaného nemůže obstát ze dvou důvodů. Za prvé, správní orgán nemůže svoje pochybení spočívat ve vydání nedostatečně nebo nesprávně odůvodněného rozhodnutí zhojit v řízení před správními soudy. Správné odůvodnění v sobě musí obsahovat již sám vrchnostenský akt (srov. např. rozsudky ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 – 46, a ze dne 9. 5. 2012, č. j. 8 As 73/2011 – 56).

[31] Za druhé, teorie žalovaného o „právním závazku“ o kterém se účtuje ve smyslu § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů, není, jak sám žalovaný připouští, aplikovatelná automaticky. Sám žalovaný uvádí, že v souladu s pokynem D-6 se za závazek nepovažují dohadné položky pasivní (to jsou takové výdaje, u kterých se očekává splatnost delší než jeden rok, které nejsou doloženy veškerými potřebnými doklady, a tedy není známa jejich přesná výše v řádném období – typicky např. faktura za elektřinu za běžné účetní období, kterou subjekt obdrží až v následujícím účetním období, srov. např. rozsudek ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 Afs 35/2010 - 106, č. 2371/2011 Sb. NSS, body 16-18). Dohadné položky pasivní jsou přitom rovněž závazky v právním slova smyslu. Dále, stejně jako u *výdajů příštích období*, jde o situaci, kdy se závazek vzniklý v běžném účetním období bude hradit až v některém z následujících období. Jediný rozdíl, na který rovněž upozorňuje žalovaný, je, že v případě dohadných položek pasivních není známa jejich výše. Proč ale zrovna tato odlišnost má znamenat, že se má první položka účetnictví považovat za účtování o závazku a druhá nikoliv, žalovaný nevysvětluje. Nevyrací tak argumentaci žalobce, který se domáhá stejného výkladu v, dle něj, podstatných rysech stejných situacích. Podle žalobce totiž z hlediska srážkové daně není rozdíl mezi dohadnými položkami pasivními a *výdaji příštích období* – ani z jedné z položek se nemá srážet srážková daň. Sám žalovaný přitom připouští, že v obou situacích se v účetnictví účtuje o závazku v právním slova smyslu.

[32] Pouhý odkaz na pokyn D-6 (str. 10 a str. 12 rozhodnutí žalovaného) za dostatečné vypořádání žalobcovy argumentace považovat nelze. Tento pokyn stanoví, že účtování o dohadných položkách se nepovažuje za závazek pro účely § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů. O *výdajích příštích období* přitom nestanoví nic.

[33] Dle konstantní judikatury jsou pokyny řady D „vydávány jako interní normativní akty (interní normativní směrnice) a pro správce daně představují pokyn nadřízeného orgánu. Ve vztazích služební nadřízenosti a podřízenosti obecně platí povinnost řídit se pokyny nadřízeného orgánu, avšak jen jestliže dané pokyny neodporují zákonu.“ (K povaze těchto pokynů viz podrobněji rozsudky ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 – 57, č. 605/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 10. 2006, č. j. 8 Afs 3/2005 – 59, ze dne 3. 9. 2015, č. j. 9 Afs 310/2014 – 36, ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 Afs 55/2012 – 24.) Mohou nastat situace, kdy interní normativní instrukce stanoví správci daně povinnosti v rozporu s právními předpisy, případně kdy zprostředkovaný účinek na účastníky řízení vede k tomu, že jsou *de facto* stanoveny povinnosti v rozporu s právními předpisy i jim. V těchto případech rozporu s právními předpisy se obecná povinnost řídit se pokyny nadřízeného orgánu neuplatní (srov. rozsudky č. j. 8 Afs 3/2005 – 59, č. j. 2 Afs 55/2012 – 24).

[34] I při existenci pokynu D je tedy klíčový výklad zákona o daních z příjmů. Je-li ten sporný, nelze ho vyřešit pouhým odkazem na pokyny D. Povinností správního orgánu je totiž uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Všechny úkony činěné vrchnostenským orgánem (správce daně) totiž musí být racionální, seznatelné a předvídatelné, což představuje imperativ dovoditelný již z ústavních norem (např. čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR). Vrchnostenské akty správce daně proto musí být natolik odůvodněny, aby z nich daňový subjekt zjistil, jakými úvahami se rozhodující orgán řídil a o jaké skutkové okolnosti je opřel.

[35] Pokud tedy účastník namítá, že výklad zákona uvedený v pokynu D-6 neodůvodněně zavádí jeden režim pro některou situaci a jiný režim pro situaci v materiálních aspektech totožnou, nelze tuto námitku vypořádat odkazem na samotný pokyn D-6. Naopak je nutné předložit jiné právní argumenty vykládající zákon o daních z příjmů, které mohou ukázat řešení obsažené v pokynu D-6 jako správné, ale také nemusí. Takováto argumentace vykládající pojem závazek a reagující na argumentaci žalobce však v napadeném správním rozhodnutí chybí. Konkrétně není jasné, proč zrovna otázka, zda je u budoucího výdaje známa jeho výše, má dle žalovaného hrát roli v tom, zda existuje závazek, o kterém se účtuje.

[36] Na přesvědčivost závěrů žalovaného nadto vrhá stín pokyn D-22, ze dne 6. 2. 2015 (nahrazující pokyn D-6), kterým žalovaný k § 38d zákona o daních z příjmů výslovně stanoví, že „dohadné položky pasivní a účty časového rozlišení (tj. např. výdaje příštích období) se pro účely daně vybírané srážkou podle § 38d zákona nepovažují za závazky.“ Nový pokyn tedy, oproti názoru zastávanému v kasační stížnosti žalovaným, stanoví stejný režim srážky daně pro výdaje příštích období a dohadné položky pasivní. Samozřejmě, tento pokyn lze použít a legitimní očekávání může vyvolat až do budoucna, na druhou stranu ale tento pokyn vykládá v relevantních aspektech nezměněnou právní úpravu, jaká byla účinná v době vydání napadeného správního rozhodnutí. Je tudíž zřejmé, že výklad dle pokynu D-6 nebyl jediný možný.

[37] Nejvyšší správní soud má proto ve shodě s krajským soudem za to, že rozhodnutí žalovaného je nedostatečně zdůvodněné a jako takové ho krajský soud důvodně zrušil.

[38] Žalovaný musí v novém řízení předně vysvětlit, zda v projednávané věci považuje za relevantní otázku, na kterém z účtů o závazku žalobce účtoval. Pokud toto relevantní je, musí se žalovaný zabývat tím, zda žalobce o závazku účtoval správně a co to má za důsledek z hlediska jeho povinnosti srazit daň z příjmu. Pokud žalovaný nepovažuje za relevantní, na kterém účtu žalobce o úrocích účtoval, musí odůvodnit, zda považuje účtování o úroku žalobce za účtování o závazku ve smyslu § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů, případně i proč účtování o některých právních závazcích považuje za účtování o závazku ve smyslu § 38d odst. 1 zákona o daních z příjmů, zatímco o jiných nikoliv.

[39] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se nezabýval tím, zda žalobce účtoval na účtu *výdajů příštích období* správně. Kasační stížnost žalovaného se totiž této otázky nijak nedotýkala. Naopak argumntace v kasační stížnosti spočívala v tvrzení, že je nerozhodné, na jaký účet o daném závazku žalobce účtoval.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[40] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky žalovaného důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[41] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2016

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu